

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Passera a soudců Mgr. Davida Hipšra a JUDr. Michala Mazance v právní věci žalobce: **GTS Czech s. r. o.**, se sídlem Přemyslovská 2845/43, Praha 3, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem třída Kpt. Jaroše 7, Brno, v řízení o žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 1. 3. 2012, čj. ÚOHS-R211/2011/VZ-3683/2012/310/JSl, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 6. 6. 2013, čj. 62 Af 41/2012 - 60,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá**.
- II.** Žalovaný **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III.** Žalobci **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Rozhodnutím ze dne 30. 8. 2011, čj. ÚOHS-S244/2011/VZ-12136/2011/510/HOd, žalovaný zastavil podle § 118 zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách v rozhodném znění (dále jen „zákon“), správní řízení o přezkoumání úkonů zadavatele Krajská nemocnice Středočeského kraje, příspěvková organizace, při zadávání veřejné zakázky „*Jednotná komunikační infrastruktura zdravotnických zařízení Středočeského kraje*“, zadávané v otevřeném řízení podle § 27 zákona.

[2] Správní řízení bylo zahájeno na návrh žalobce, podle kterého zadavatel rozhodl o vyřazení nabídky a o jeho vyloučení ze zadávacího řízení v rozporu s § 76 odst. 1 a 6 zákona.

[3] Prvním důvodem vyloučení bylo nesplnění podmínky, aby se žalobce zavázal k sankčním pokutám za nedodržení veškerých požadavků na plnění předmětu veřejné zakázky pro části plnění s názvem „*Mobilní služby*“ a „*Podpůrné služby*“ podle čl. 6.10 zadávací dokumentace.

[4] Druhým důvodem vyloučení bylo nesplnění podmínky „*Minimální rozsah sankční pokuty k tíži uchazeče za nesplnění maximální doby zřízení služeb dle předchozího odstavce (tj. podle čl. 6.9 zadávací dokumentace) je 10 % z měsíční ceny služby za každý den prodlení se zřízením služby nad rámec požadované maximální lhůty*“ pro část plnění s názvem „*Podpůrné služby*“ podle čl. 6.10 zadávací dokumentace.

[5] Žalovaný se ztotožnil s druhým důvodem vyloučení žalobce ze zadávacího řízení, první důvodným neshledal. Ačkoli zadavatel nestanovil konkrétní sankční podmínky za nedodržení veškerých požadavků na předmětu plnění veřejné zakázky, ve vztahu k nesplnění maximální doby zřízení služeb vymezil minimální rozsah smluvní pokuty ve výši 10 % z měsíční ceny služby za každý den prodlení se zřízením služby nad rámec požadované maximální lhůty. Z čl. 6.9 zadávací dokumentace podle žalovaného vyplývá, že směřuje vůči všem službám. Zřízení a předání služeb do užívání zadavateli nelze chápat jinak, než že se jedná o zřízení a předání *všech* služeb, které jsou předmětem veřejné zakázky, tedy i Podpůrných služeb. U všech služeb tak muselo nutně dojít k začátku jejich poskytování, tj. k jejich zřízení, a současně k jejich předání zadavateli. Proto nelze tvrdit, že by se požadavek na minimální rozsah smluvní pokuty neměl vztahovat na Podpůrné služby, jak tvrdil žalobce. Žalobce byl proto ze zadávacího řízení vyloučen oprávněně, neboť se ve vztahu k Podpůrným službám nezavázal ke smluvní pokutě v požadovaném rozsahu.

[6] Předseda Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže zamítl rozhodnutím ze dne 1. 3. 2012, čj. ÚOHS-R211/2011/VZ-3683/2012/310/JSl (dále jen „napadené rozhodnutí“), rozklad žalobce a potvrdil prvostupňové rozhodnutí.

II.

[7] Žalobce podal proti rozhodnutí předsedy žalovaného správní žalobu ke Krajskému soudu v Brně. Zadavatel nevyužil svého práva účastnit se soudního řízení jako osoba zúčastněná. Krajský soud zrušil žalobou napadené rozhodnutí. Mezi žalobcem a žalovaným nebylo sporu, že žalobce v nabídce neuvedl žádnou sankci za nesplnění maximální doby zřízení služeb ve vztahu k Podpůrným službám. Bylo sporné, zda tak žalobce učinil v souladu se zadávací dokumentací.

[8] Předmět veřejné zakázky byl vymezen jako Veřejné telefonní služby poskytované v pevném místě, Datové služby poskytované v pevném místě, Mobilní služby a Podpůrné služby. Podpůrné služby byly vymezeny jako Výkazy pro uživatele telefonních služeb, Monitorování síťového provozu a Služba implementace.

[9] V čl. 6.9 zadávací dokumentace bylo stanoveno, že „*doba zřízení a předání jednotlivých služeb do užívání zadavateli nesmí být delší než 3 měsíce od zadání veřejné zakázky postupem podle § 92 zákona.*“

[10] V čl. 6.10 zadávací dokumentace bylo stanoveno, že „*dodavatel se smluvně zaváže k sankčním pokutám za nedodržení veškerých požadavků na plnění předmětu veřejné zakázky. Minimální rozsah sankční pokuty k tíži uchazeče za nesplnění maximální doby zřízení služeb dle předchozího odstavce je 10 % z měsíční ceny služby za každý den prodlení se zřízením služby nad rámec požadované maximální lhůty.*“

[11] Podle žalovaného nebylo možné shora uvedená ustanovení vyložit jinak, než že uchazeči byli povinni zavázat se k smluvním pokutám ve vztahu k celému předmětu veřejné zakázky, tedy včetně Podpůrných služeb. Zadavatel totiž nevyločil žádné služby, které by neměly být zajištěny smluvní pokutou. Není důvod, proč by zadavatel nemohl tímto způsobem stanovit nejzazší termín poskytování jednotlivých služeb i přesto, že se počátek jejich poskytování řídil i dalšími okolnostmi, například 25. dnem měsíce, v němž byla vystavena faktura za telefonní služby.

[12] Krajský soud dospěl k závěru, že shora rekapitulovaný výklad žalovaného byl sice možný, stejně tak ovšem přicházel v úvahu i výklad žalobce, podle kterého se smluvní pokuty vztahují na služby, které jsou skutečně „zřízovány“ a „předávány“ zadavateli do užívání. Na „zřízení“ a „předání“ těchto služeb se vztahuje doba 3 měsíce od zadání zakázky a je u nich též stanovena měsíční cena služby, z níž se vypočítává výše smluvní pokuty.

[13] Proto není vyloučen názor žalobce, že Podpůrné služby jsou službami doplňkovými, které se nezřizují a nepředávají zadavateli do užívání. Oprávněnosti žalobcova výkladu svědčí i to, že pojem „zřízení“ se v zadávací dokumentaci objevuje pouze v souvislosti s Veřejnými telefonními službami poskytovanými v pevném místě, Datovými službami poskytovanými v pevném místě a Mobilními službami, nikoli s Podpůrnými službami. Uskutečnění Podpůrných služeb má být zadavateli vykazováno jedenkrát měsíčně k 25. dni měsíce. Z ničeho v zadávací dokumentaci nevyplývá, že okamžik „vykázání“ Podpůrných služeb má být pokládán za okamžik jejich faktického „zřízení“. Sankce podle čl. 6.10 zadávací dokumentace je přitom vázána na prodlení se zřízením služby. Text zadávací dokumentace tedy nevylučuje žalobcův výklad, že na Podpůrné služby nelze aplikovat tříměsíční lhůtu vázanou na zřízení služby, a tedy ani zmíněnou sankci.

[14] Z čl. 6.10 zadávací dokumentace rovněž vyplývá, že minimální rozsah smluvní pokuty je 10 % z měsíční ceny za den prodlení. Plně tedy obстоjí i další argument žalobce, že Podpůrné služby s názvem Výkazy pro uživatele telefonních služeb a Služba implementace nejsou zpoplatněny, což odpovídá požadavkům zadavatele v zadávací dokumentaci. Chybí zde tedy základ pro určení výše smluvní pokuty.

[15] Za situace, kdy lze zadávací dokumentaci objektivně a racionálně vyložit dvěma různými způsoby, není úkolem žalovaného zvolit právě jeden z možných výkladů. Je třeba užít pravidlo, že interpretační nejistota nemůže stíhat žádného z uchazečů, ale zadavatele samotného (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2009, čj. 2 Afs 86/2008 - 222). Nelze se tedy ztotožnit se žalovaným, že žalobce byl z účasti v zadávacím řízení důvodně vyloučen.

III.

[16] Žalovaný (dále též „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Namítl, že z přílohy č. 1 zadávací dokumentace výslovně plyne, že Podpůrné služby tvořily nedílnou součást předmětu plnění veřejné zakázky. Zadavatel pro tyto služby neurčil jiný režim. Závěr krajského soudu, že výklad žalobce je racionální, logický a možný, neměl oporu v zadávacích podmínkách. Žalobcův výklad by totiž nutně musel znamenat, že zadavatel vymezil v zadávací dokumentaci požadavek zakotvit minimální rozsah smluvní pokuty dle čl. 6.9 zadávací dokumentace výhradně ve vztahu k telekomunikačním službám v pevné a mobilní síti. Zadavatel však tento požadavek vztáhl na všechny části předmětu plnění veřejné zakázky.

[17] Nejasnost první věty čl. 6.10 zadávací dokumentace se projevuje pouze ve vztahu k nemožnosti vyloučit uchazeče z účasti v zadávacím řízení pouze z důvodu nesplnění povinnosti, kterou tato nejasná věta stanoví. Zadávací dokumentaci je však třeba vykládat jako celek ve vzájemné souvislosti jejích ustanovení. Právě ze začlenění věty první čl. 6.10 zadávací dokumentace je možné vyložit skutečný úmysl zadavatele zajistit plnění veškerých poptávaných služeb prostřednictvím smluvených sankcí.

[18] Stěžovatel odmítl i žalobcův výklad pojmu „zřízení“ ve smyslu čl. 6.9 zadávací dokumentace, se kterým se krajský soud ztotožnil. Výklad tohoto pojmu je nutné založit

na skutečném úmyslu zadavatele, který je patrný z čl. 6.10 zadávací dokumentace. Z tohoto ustanovení jednoznačně plyne, že zadavatel hodlal uchazeče sankčně zavázat ve vztahu ke všem službám, tvořícím předmět veřejné zakázky. Pojmy „zřízení“ a „předání do užívání“ se vztahují ke všem poptávaným službám.

[19] I Podpůrné služby mohou být takto zřízeny. Způsob zřízení bude odpovídat charakteru těchto jednotlivých činností, ať již půjde např. o vyhotovení výkazů, monitorovacích zpráv či dosažení výsledků implementace. To, že zadavatel určil konkrétní lhůtu pro doložení výkazů (25. den v měsíci), je pro posouzení sporné otázky irelevantní.

[20] Podle stěžovatele nebylo pro věc podstatné, že Podpůrné služby nebyly oceněny v rámci nabídek uchazečů. Každá z Podpůrných služeb má nějakou hodnotu, za kterou hodlali uchazeči tyto služby poskytovat.

[21] Stěžovatel také označil rozsudek krajského soudu za nepřezkoumatelný, neboť krajský soud nerozhodoval podle zákona v rozhodném znění. Krajský soud odkázal na str. 9 rozsudku na lhůtu podle § 110 odst. 2 zákona. Toto ustanovení zákona ve znění účinném ke dni zahájení zadávacího řízení však neobsahovalo žádnou takovou lhůtu.

IV.

[22] Žalobce se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

V.

[23] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[24] Kasační stížnost není důvodná.

[25] Nejvyšší správní soud se nejprve věnoval námitce nepřezkoumatelnosti rozhodnutí krajského soudu. Stěžovatel namítl nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu pouze z toho důvodu, že krajský soud v odůvodnění rozhodnutí odkázal na nesprávné znění § 110 odst. 2 zákona. Z rozsudku je nepochybné, že krajský soud měl v dané pasáži na mysli lhůtu pro podání námitek zadavateli. Tato lhůta byla v rozhodné době upravena v § 110 odst. 3 zákona, nikoli v § 110 odst. 2 zákona. Jednalo se zjevně o chybu v psaní. Tato chyba nemohla mít za následek nezákonnost rozhodnutí ve věci samé. Krajský soud se vyjadřoval pouze k okrajové otázce, jejíž výsledné řešení ani žalovaný nečinil sporným, neboť bylo v souladu s jeho vlastním právním názorem. Námitka nepřezkoumatelnosti rozsudku proto nebyla důvodná.

[26] Podstatou kasační stížnosti byl nesouhlas stěžovatele s názorem krajského soudu, že čl. 6.10 zadávací dokumentace objektivně připouští dva různé výklady. Nejvyšší správní soud neshledal důvodnou ani tuto kasační námitku.

[27] Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 25. 3. 2009, čj. 2 Afs 86/2008 – 222, uvedl, že „zadávací dokumentace musí být jednoznačná, jelikož musí být zcela patrné, v jakých otázkách a jak konkrétně spolu budou jednotlivé nabídky ‚soutěžit‘. Rovněž jednotlivá dílčí kritéria a jejich hodnocení musí být natolik konkrétní, přesné a jednoznačné, aby se každému z uchazečů dostalo informací též materiálního obsahu a aby bylo následně zřetelně přezkoumatelné, zda zadavatel hodnotil nabídky tak, jak předstlal v zadávacích podmínkách.“

[28] V posuzované věci se spor vedl především o výklad pojmu „*zřízení služby*“ použitého ve větě druhé čl. 6.10 zadávací dokumentace. Lze souhlasit se stěžovatelem, že tento pojem nemá legální definici. To však samo o sobě neznamená, že by nebylo možné při výkladu zohlednit obecný význam užitých slov. Mezi synonyma výrazu „*zřízení*“ patří v obecném jazyce pojmy „*ustavení*“ nebo „*založení*“. Všechna tato podstatná jména jsou zpodstatněnými dokonavými slovesy, která vyjadřují počátek nějakého děje. Jejich společným významovým rysem je také jednorázovost popisovaného děje, nikoli jeho opakování. Tomu odpovídá i skutečnost, že v zadávací dokumentaci je ke „*zřízení služby*“ poskytnuta jednorázová lhůta v délce 3 měsíců, počítaná ode dne zadání zakázky (srov. čl. 6.9 zadávací dokumentace), a sankce v čl. 6.10 zadávací dokumentace je stanovena právě za porušení této jednorázové lhůty.

[29] Shora uvedené by mohlo svědčit stěžovatelově názoru, že „*zřízení*“ se pojmově může týkat všech poptávaných služeb, neboť u každé z těchto služeb nutně nastává počátek jejího poskytování. Lhůta v čl. 6.9 zadávací dokumentace se však netýká pouze zřízení služby, ale současně i jejího „*předání zadavateli do užívání*“. Je logické, že se lhůta vztahuje současně na obě tyto skutečnosti, neboť pro zadavatele nebude mít význam zřízená služba, která by mu nebyla předána k užívání. Vzniká tedy otázka, zda lze všechny poptávané služby pojmově nejen zřídit, ale také předat zadavateli k užívání, a určit konkrétní okamžik, kdy k tomuto zřízení a předání došlo. Zde ztrácí stěžovatelova argumentace na přesvědčivosti. Zatímco u Veřejných telefonních služeb poskytovaných v pevném místě, Datových služeb poskytovaných v pevném místě a Mobilních služeb si lze snadno představit jejich předání do užívání, neboť jeho projevem je faktická možnost zadavatele služby užívat (telefonovat, používat internet), u jednotlivých Podpůrných služeb je taková představa obtížná.

[30] Jak podotkl krajský soud, zadávací dokumentace hovoří u jednotlivých Podpůrných služeb spíše o jejich vykazování, nežli zřízení. Z ničeho, co je obsahem zadávacích podmínek, nelze jednoznačně dovodit, že okamžik jejich „*vykazování*“ má být pokládán za okamžik jejich faktického „*zřízení*“. Vykazování služby má akcesorickou povahu ke službě samotné a má význam především pro fakturaci odměny za poskytnutí hlavní služby. Z povahy věci tedy k vykazování dochází až nějakou dobu poté, co je služba fakticky poskytována.

[31] Podobně problematické je ztotožňovat okamžik zřízení a předání u služby Monitorování síťového provozu s okamžikem předání monitorovacích zpráv. Aby dodavatel vůbec mohl takovou monitorovací zprávu vyhotovit, nutně musel provádět průběžný monitoring po celé předchozí období, za které je zpráva připravována. Také není bez významu, že u poskytování výkazů telefonních služeb a monitorovacích zpráv se jedná o činnost pravidelně se opakující, zatímco zřízení služby je z povahy věci jednorázové.

[32] U Služby implementace je situace opačná. Obecný význam slova „*implementace*“ je „*uskutečnění*“, „*naplnění*“, „*realizace*“ určité myšlenky nebo projektu. V kontextu zadávací dokumentace je význam Služby implementace takový, že se jedná o služby, bez kterých není možné zahájit samotné poskytování hlavních telefonních a datových služeb. Jejich součástí je průzkum stávající sítě elektronických komunikací a naplánování veškerých úkonů nezbytných pro zahájení plnění předmětu veřejné zakázky (srov. čl. A.4.3 přílohy č. 1 zadávací dokumentace). Výsledkem implementace je tedy samotné zahájení poskytování služeb. „*Zřízení*“ Služby implementace ve smyslu navrženém stěžovatelem nutně musí předcházet výsledkům implementace, neboť si nelze rozumně představit, že by již v okamžiku zahájení implementačních prací došlo k dosažení jejich výsledků. Lze si tedy jen obtížně představit, jak by bylo možné stanovit okamžik zřízení této služby či její předání zadavateli do užívání.

[33] Nejvyšší správní soud proto přisvědčil názoru krajského soudu, že nepostrádá logiku žalobcová argumentace, že „*zřízení a předání služby do užívání*“ se může týkat pouze telefonních a datových služeb, nikoli Podpůrných služeb, které mají pouze doplňkový charakter.

[34] Stěžovatel dále podepřel svou právní úvahu o jednoznačnosti zadávací dokumentace tezí, že při výkladu sporného pojmu je nutno vycházet ze skutečného úmyslu zadavatele, který je patrný z významu a začlenění věty první čl. 6.10 zadávací dokumentace. Nejvyšší správní soud se neztotožnil s názorem stěžovatele, že skutečná vůle zadavatele je patrná pouze a výhradně z čl. 6.10 zadávací dokumentace a není přípustný jiný logický výklad.

[35] Není sporu, že první věta čl. 6.10 zadávací dokumentace, ve které zadavatel požadoval „*zajištění veškerých požadavků na plnění předmětu veřejné zakázky*“ prostřednictvím smluvních sankcí, nebyla dostatečně určitá. Podle stěžovatele se tato neurčitost projevila pouze ve vztahu k nemožnosti vyloučit uchazeče pro nesplnění neurčité povinnosti, kterou tato věta stanovila. Z věty byl však podle názoru stěžovatele patrný úmysl zadavatele zajistit veškeré požadavky na plnění veřejné zakázky prostřednictvím smluvených sankcí. Názor stěžovatele je však vnitřně rozporný. Bylo-li nějaké ustanovení zadávací dokumentace nejasné či neurčité, pak z něj nemohlo být zjevné a nepochybné, co jím zadavatel konkrétně sledoval. Pokud by soud k takovému ustanovení přihlížel a umožnil zadavateli absolutní volnost v jeho výkladu, prvek netransparentnosti by tím jen posílil.

[36] Za těchto okolností nepostrádá logiku názor krajského soudu, že zadavatel v první větě čl. 6.10 zadávací dokumentace pouze obecně deklaroval požadavek zajistit poptávané plnění smluvní pokutou, a teprve v druhé větě specifikoval minimální parametry konkrétní smluvní pokuty, ke které se měli uchazeči zavázat.

[37] Z čl. 6.10 zadávací dokumentace také vyplývá, že minimální rozsah smluvní pokuty je 10 % z měsíční ceny služby. U krajského soudu tedy obstál i další argument žalobce, že v jeho případě nebylo možné takovou smluvní pokutu stanovit, neboť jeho nabídka neobsahovala měsíční cenu za služby „*Výkazy pro uživatele telefonních služeb*“ a „*Službu implementace*“.

[38] Stěžovatel namítl, že i tyto služby nutně musely mít nějakou hodnotu, za kterou je žalobce byl ochoten poskytnout. Podle stěžovatele žalobci nic nebránilo vzít základ pro výpočet smluvní pokuty z těchto hodnot. Názoru stěžovatele nelze přisvědčit. Zatímco pojem „*zřízení služeb*“ bylo třeba vyložit, neboť chyběla jeho legální definice, u pojmu „*cena*“ tomu tak nebylo. Cena je definována v § 1 odst. 2 zákona č. 526/1990 Sb., o cenách (dále jen „zákon o cenách“) jako peněžní částka sjednaná při nákupu nebo prodeji zboží, nebo určená podle zvláštního právního předpisu k jiným účelům než k prodeji. Pojem „zboží“ je legislativní zkratkou podle § 1 odst. 1 zákona o cenách a zahrnuje také výkony, práce nebo služby. Při právní argumentaci jej nelze libovolně zaměňovat s jinými slovy, například s pojmem „*hodnota*“, byť se v běžném jazyce může jednat o synonyma. Pokud zadavatel označil za základ smluvní pokuty právě měsíční cenu služby, jednalo se o zcela exaktní vyjádření. Nebyl dán prostor pro argumentaci, že měsíční cena služby mohla označovat i něco jiného, než měsíční cenu konkrétní služby, kterou uchazeči uvedli jako součást celkové nabídkové ceny. Z textu zadávací dokumentace nevyplývá, že by uchazeči byli povinni stanovit základ pro určení výše smluvní pokuty podle čl. 6.10 zadávací dokumentace jiným způsobem, a to ani v případě, že u konkrétní služby nestanovili její měsíční cenu.

[39] Shora uvedenému odpovídá i konstrukce celkové nabídkové ceny v zadávací dokumentaci. Podle čl. 3 zadávací dokumentace měla být nabídková cena rozčleněna na jednorázovou cenu za zřízení a zprovoznění, cenu za opakovaně poskytnuté služby a cenu za dodávky hardware a software. Měsíční ocenění služeb přicházelo do úvahy pouze u opakovaně

poskytnutých služeb. U ceny za zřízení a zprovoznění bylo takové ocenění z povahy věci vyloučeno, neboť se nejednalo o pravidelnou službu opakující se každý měsíc. Podobně tomu bylo u ceny za dodávky hardware a software, neboť zadávací dokumentace nijak nepředpokládala, že by uchazeči měli tyto dodávky uskutečňovat pravidelně každý měsíc. Cena za dodávky hardware a software se navíc nutně musela odvíjet od nákupní ceny konkrétního předmětu dodávky, která se mohla lišit případ od případu.

[40] Konstrukce nabídkové ceny v souvislosti s povahou jednotlivých služeb tedy svědčí závěru, že zadavatelem požadovaná smluvní pokuta se nevztahovala na všechny poptávané služby. Jak správně poznamenal krajský soud, v takovém případě nebylo úkolem stěžovatele se „za každou cenu“ přiklonit k jednomu z nabízených výkladů. Podstatné bylo, že zadávací dokumentace objektivně připouštěla dva rozdílné výklady. Taková interpretační nejistota nemohla stíhat žádného z uchazečů, ale zadavatele samotného.

[41] Nejvyšší správní soud považuje za vhodné poznamenat, že nejednoznačnost zadávací dokumentace v projednávaném případě měla sice za následek porušení zásady transparentnosti zadávacího řízení, nejednalo se však o tak intenzivní porušení, pro které by bylo nutné zadávací řízení zrušit. Zadavateli nic nebránilo, aby se při existenci dvou rozdílných výkladů přiklonil k tomu výkladu, který nevedl k vyloučení uchazeče. Takový výklad by zároveň odpovídal základnímu principu zadávání veřejných zakázek, kterým je maximální zachování soutěžního prostředí s cílem vybrat z co možná nejšířšího okruhu nabídek tu nejvhodnější. Důsledkem zadavatelova postupu totiž *de facto* bylo zadání veřejné zakázky bez jakéhokoli porovnání dvou či více soutěžících nabídek.

[42] Vzhledem k výše uvedenému Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou.

[43] Nejvyšší správní soud rozhodl o náhradě nákladů řízení podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalobci, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení žádné náklady nevznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 9. června 2014

JUDr. Jan Passer
předseda senátu